

Doc. dr inż. Zbigniew Pruziński

Zbigniew Pruziński urodził się 4 lipca 1927 roku we Lwowie. Do 1939 roku uczęszczał do Szkoły Powszechnej Nr 6 we Lwowie, a w latach 1939-1941 do średniej szkoły systemu sowieckiego. Od roku 1941 do 1944 pracował w warsztatach mechanicznych oraz zakończył kursy przygotowawcze do Wyższych Szkół Technicznych we Lwowie.

W roku 1944/1945 skończył X klasę oraz zdał maturę, by zaraz potem zapisać się na I rok Wydziału Inżynierii Budowlanego Instytutu Technicznego we Lwowie.

W roku 1946 przyjechał do Gliwic i tu kontynuował studia na Wydziale Inżynieryjno-Budowlanym Politechniki Śląskiej.

W roku 1947 równoległe z Politechniką, zaliczył I rok Wydziału Organizacji Przemysłu WSMS 9 w Katowicach. W latach 1947-1948 wykładał w Państwowej Szkole Budowlanych w Bytomiu.

Od lipca 1948 roku pracował na stanowisku zastępcy kierownika Technicznego Instytutu Chemicznego w Gliwicach.

Zbigniew Pruziński po ukończeniu studiów w 1950 roku pracował nieprzerwanie do końca sierpnia 1975 roku w Biurze Projektów Przemysłu Hutniczego „Biprohut” w Gliwicach, zajmując kolejno stanowiska: kierownika zespołu, głównego specjalisty budowlanego, kierownika pracowni, i generalnego projektanta zakładów. W 1968 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych. Od 1 września 1975 roku pracował w Instytucie Inżynierii Lądowej Politechniki Częstochowskiej pełniąc obowiązki kierownika Zakładu Konstrukcji Betonowych, początkowo na stanowisku adiunkta, a od 1 października 1975 - docenta kontraktowego.

Działalność naukowo-badawcza dr Zbigniewa Pruzińskiego koncentrowała się zasadniczo na zagadnieniach teoretycznych, eksperymentalnych i technologicznych z dziedziny budownictwa betonowego. Z imponującej liczby około 100 prac (w tym ponad 60 o charakterze popularnonaukowym), 25 zostało opublikowanych po uzyskaniu stopnia naukowego doktora.

Osiągnięcia naukowe dr Pruzińskiego miały bardzo szeroki zakres.

W najobszerniej reprezentowanej tematyce - technologii i konstrukcji z betonu i żelbetu żaroodpornego opublikował patenty i książkę „Beton i żelbet żaroodporny na cemencie portlandzkim”, Arkady, Warszawa 1958, (ark. Wyd. 12,9), obejmującą po raz pierwszy w Polsce kompleksowe zagadnienia technologii betonu żaroodpornego, metody badania, zakres zastosowania i warunki techniczne jego wykonania.

Do działalności naukowej zaliczyć należy również czynny udział dr Pruzińskiego w licznych sympozjach i konferencjach naukowych, krajowych i zagranicznych.

Będąc na stanowisku docenta kontraktowego w ramach współpracy z przemysłem współdziałał w 1975 roku przy opracowaniu problemu „Dynamika chłodni wentylatorowych” prowadząc temat „Prefabrykacja grodzi kafarów hutniczych” oraz „Zastosowanie betonów żaroodpornych w budownictwie hutniczych pieców grzewczych”.

O znawstwie naukowym w zakresie reprezentowanej dziedziny badań i doświadczeniu fachowym dr Pruzińskiego świadczyła jego praca jako konsultanta naukowego dla inwestycji „Centrozłomu” w Katowicach oraz powołanie go przez Zespół Surowców Państwowej Rady Gospodarki Materiałowej w Warszawie do międzynarodowej komisji koordynacyjnej transportu.

Działalność dydaktyczno-wychowawcza dr Pruzińskiego uwidoczniła się w czasie jego zatrudnienia w Biurze Projektów „Biprohut” kształceniem młodych kadr w ramach prac koordynacyjnych na stanowisku kierownika pracowni i generalnego projektanta zakładów oraz sekcji szkoleniowych i wykładów z ramienia organizacji NOT, a także w okresie jego zatrudnienia na stanowisku docenta kontraktowego przygotowaniem skryptu wykładów z budownictwa betonowego.

Doc. dr inż. Zbigniew Pruziński miał bogate osiągnięcia w zakresie projektowania. W ciągu ćwierćwiecza nieprzerwanej pracy w biurze projektowym wykonał indywidualnie i zespołowo około 300 projektów i ekspertyz obiektów, zespołów obiektów i kompletnych zakładów, a w latach 1955-1970 uzyskał 7 patentów.

Zbigniew Pruziński zmarł przedwcześnie 22 września 1978 roku.